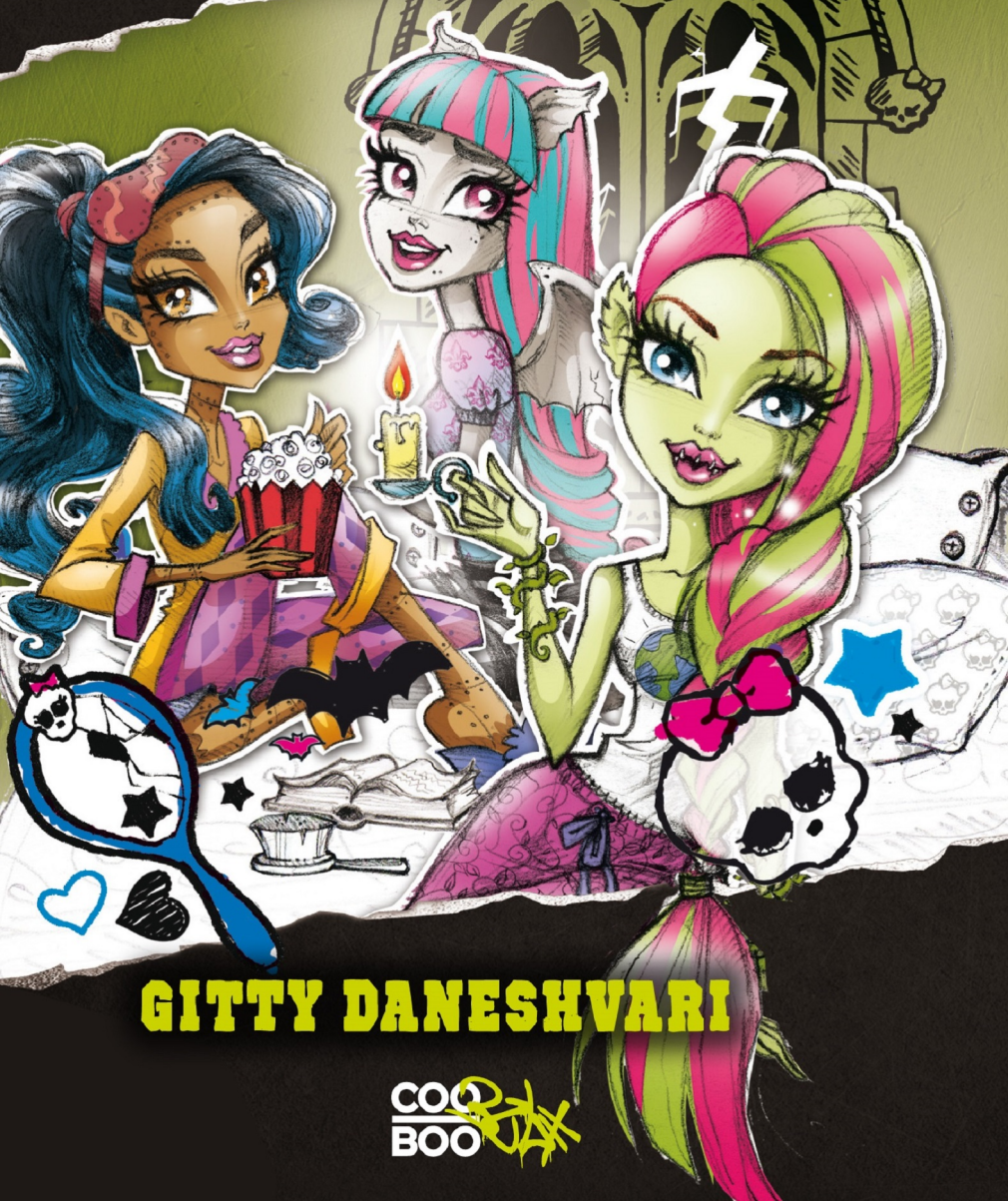

GHŮLMOŠKY *se chtějí bavit*

GITTY DANESHVARI

COO
BOO

GHÚLMOŠKY
se chtějí
bavit

GHÚLMOŠKY *se chtějí bavit*

**GITTY
DANESHVARI**

ILUSTRACE
DARKO DORDEVIC

COO
BOO

Přeložila Miroslava Urešová

Special thanks to Emily Kelly and Darren Sander

Spot art by Chuck Gonzales

This book is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is coincidental.

**Copyright © 2013 Mattel, Inc. All rights reserved.
MONSTER HIGH and associated trademarks are owned by
and used under license from Mattel, Inc.**

Translation © Miroslava Urešová, 2013

ISBN 978-80-7447-388-3

Pro Ronana a Emmetta,
nejnovější brooklynské přišery

Budte sví
BUĎTE SAMI
SEBOU

KAPITOLA první

na nebi není ani mráčku a velká kovaná železná brána se na slunci oslnivě leskne. Nikde nikdo. Všude panuje téměř nepřírozený klid. Jen jemné chomáče pavučin omotané kolem vysokých černých mříží poleťují sem a tam. V dálce za plotem se do výšky tyčí průčelí Monster High s gotickými okny. Zdánlivě je všechno v nejlepším pořádku, ale zdání často klame. Ve vzduchu visí cosi zlověstného, jako by to, co se stalo před pololetními prázdninami, školu zatím úplně neopustilo.

Na vyhlazené cestě ke škole se najednou objeví tři postavy a pomalu se blíží k bráně. Slunce si pohrává s jejich stíny, střídavě jim prodlužuje

a zkracuje ruce, nohy i těla, takže vypadají jako své vlastní karikatury. Z hloučku stínů se vynoří dlouhá, šlachovitá ruka, natáhne se k plotu a všech pět prstů pevně sevře mříž.

„Au!“ vykřikne vzápětí Venus McFlytrapová a bránu rychle pustí. „Můžete mi někdo laskavě vysvětlit, proč jsme tady tak brzo? Moje šlahouny ještě spí,“ bručí podrážděně a potlačí zívnutí.

Dcera rostlinné příšery se smaragdově zelenou kůží pak pod dlouhé zářivě růžové vlasy se zelenými proužky schová svého miláčka Kousala. Venusina hustá hříva funguje jako závěs a chrání květináč před pražícím sluncem.

„Chudák Kousal. Zdá se mi, že má listy celé zvadlé,“ posteskuje si Venus a láskyplně pozoruje mucholapku, jak se ohání po komárovi, který letí kolem. „Naštěstí mu tohle horko nezkazilo chuť k jídlu.“

„*C'est très important* nikoho nemystifikovat, a proto než budu pokračovat, musím vám připomenout, že nejsem ani školený botanik

ani zahradník,“ pronese Rochelle Goylová důležitě svým okouzlejícím scařížanským přízvukem.

„Rochelle, to myslíš vážně?“ nevěří svým uším Venus a obrátí oči v sloup. „S botanikem nebo zahradníkem si tě nikdy nespletu. To se prostě nemůže stát.“

„Tak dobře. Napadlo tě, že bys mohla Kousalovi namazat listy opalovacím krémem? Podle mě by mu ochranný faktor třicet určitě prospěl. Kdybych nebyla vytesaná z granitu, opalovací krém bych svědomitě používala.“

Na to, že má tělo z kamene, je Rochelle překvapivě drobná chrlička s malými křídly, která jí vykukují těsně nad rameny. Jakožto odbornice na módu si nikdy nenechá ujít žádnou příležitost vymýšlet nové a originální způsoby, jak nosit nejrůznější doplňky. Dnes si své dlouhé růžové vlasy s ofinou s modrozelenými proužky stáhla do drdolu, a aby držel na místě, omotala ho žlutým šátkem od Strašměse.

„Ach jo, dneska si fakt připadám jako netopýr na rozpálené plechové střeše. Je tady horko jako v peci!“ rozzvášní se černomodrovlasá Rebecca Steamová.

„Přísně vzato v žádné peci nejsme,“ opraví ji autoritativním tónem Rochelle a nadzvedne obočí. „Čekala bych, že zrovna ty takovou věc budeš vědět.“

Robecca má tělo pokryté měděnými pláty, šrouby a nejrůznějšími ozubenými kolečky, protože její otec, šílený vědec Hexicah Steam, ji kdysi dávno sestavil z parního stroje. Několik let pak byla rozebraná a znovu ji dali dohromady teprve nedávno. Na Robecce to ale vůbec není znát. Je prostě dokonalá, přesněji řečeno *skoro* dokonalá. Její jedinou slabinou jsou nesprávně seřízené vnitřní hodiny, a Robecca tak neustále chodí pozdě. Naštěstí má kamarády, kterým nevadí neustále jí připomínat, kde má zrovna být nebo kolik je hodin.

„Rochelle, nechci být protivná, ale proč jsi nás sem donutila jít tak brzo? Připomíná mi to chvíle, kdy hlídáním času pověříme *ty víš koho*,“ rýpne si Venus a vrhne významný pohled na Robeccu.

„To je paráda! Jsem teď pro ostatní *ty víš kdo!* Vždycky jsem chtěla, aby se o mně mluvilo jako o *ty víš kom*. Všichni přece vědí, že každému, kdo něco znamená, se říká *ty víš kdo!*“ raduje se Robecca.

Ghúlka pokrytá měděnými pláty si zapne raketové boty, vyletí do vzduchu a udělá salto vzad.

„Robecco, fakt si nemyslím, že to je důvod k oslavám,“ zkritizuje ji Venus odměřeně a otočí se zpátky k Rochelle. „Tak co?“

„Souhlasím s tebou. Vzdušné akrobatické kousky mohou být *très dangereux*. Myslím si, že Robecca by je měla předvádět jenom, když není zbytí.“

„Rochelle! Zapomeň už na Robeččiny akrobatické kousky! Co máš v plánu? Proč jsi nás sem přinutila jít tak brzo?“ vyjede na ni Venus a vzápětí se něco prožene mezi jejími růžovými kozačkami. „Ach jo, Rouxi! Nechceš si dát chvíli pauzu? To tvoje věčný nadšení mi začíná lézt na nervy.“

„Řekla bych, že je nejvyšší čas, abys Rouxe přihlásila do týmu fanděsíček. Podívej se, jak mu to jde,“ popichuje Rebecca rozpustilého chrličku.

Roux, Rochellin ochočený mazlíček, má pořád dobrou náladu. Někdy to je až k vzteku. Malý okřídlený gryf jako by ani jinou

emoci neznal. Dá se říct, že je přímým protikladem Robeččina mechanického tučňáka. Zatímco

Roux je ztělesněné štěstí, Penny

je spíš hromádka neštěstí. Možná to je tím,

že ho Rebecca neustále

někde zapomíná. Během několi-

ka uplynulých měsíců ho nechala

snad na všech možných místech –

na veřejných toaletách ve strašobchoďáku i v sek-

ci mraženého jídla v supermarketu. Ani o jednom

z těchto míst se nedá říct, že by pro mechanické-

ho tučňáka bylo přirozeným prostředím.

„Rochelle, tak řekneš mi, co se bude dít, nebo ne?“ vzteká se Venus a odstrčí si z ruky šlahouny, aby se mohla významně podívat na hodinky.

„V odstavci 6.8 Chrličích zásad slušného chování se *en detail* píše, že chrlič musí dodržet slovo. Slíbila jsem Skelitě Calaverasové a Jinafire Longové, že jim během jejich prvního dne na Monster High budu dělat průvodce.“

„Strašně se na tvoje nové kamarádky těším.

Nedočkavostí se celá třesu. Škoda že jsme s Venus taky nejely do Scaříže. Byly by to i naše kamarádky,“ švitoří Rebecca a otočí se k Pennymu, kterému při mávání lehce vrže levé křídlo. „Tak se mi zdá, že by se někdo měl zastavit ve Šroubcích a rourkách a nechat si vyměnit olej.“

Slunce dál vesele svítí, ale tři ghúlky se odmlčí a v duchu přemítají, co všechno je čeká. Setkají se s kamarády, učitelé je brzy zavalí úkoly, ale ze všeho nejvíc jim vrtá hlavou stále nevysvětlené zhypnotizování celé Monster High.

Ticho po chvilce prolomí Rebecca, která se často řídí heslem co na srdci, to na jazyku. „Ježkovy voči! Pořád musím myslet na to varování, které nám Signore Vitriola poslal! Myslíte, že to je pravda? Že ti, co stojí za zhypnotizováním Monster High, se brzy vrátí? Při té představě mám pocit, že vyletím do vzduchu!“

„Robecco, *s'il ghúl plaît*, na vybuchování je času dost. I když vím, o čem mluvíš. Opravdu to nebylo nic příjemného, když se učitelé i studenti řídili příkazy někoho cizího,“ vzpomíná zasmušile Rochelle.

„Ghúlky, vy to vůbec nechápete. Nejde o to, jestli se ti, co zhyponotizování Monster High zorganizovali, vrátí, ale o to, jestli vůbec Monster High opustili,“ rozčiluje se Venus.

„Myslíš madam Křidélkovou?“ zeptá se Rochelle, sebere ze země Rouxe a začne ho v náruči kolébat. Zvírátko je z toho štěstím bez sebe.

„Nevím, jestli mám slečně Křidélkové věřit. Musíte uznat, že si to zařídila šikovně. Všem tvrdí, že ji taky očarovali a že se zhyponotizováním celé školy nemá vůbec nic společného,“ pustí se do vysvětlování Venus a listy na těle jí nedůvěřivě šustí.

„Vzpomeň si ale, jak reagovala, když se dozvěděla, co udělala. Byla úplně zdrcená,“ podotkne Rebecca.

„Přece bys ji nebrala vážně! Všechno to jenom hrála,“ odfrkne si Venus a nevěřicně vrtí hlavou nad tím, jak její ghúlmoška může být tak naivní.

„No potěš koště. Jestli to je pravda, pak je slečna Křidélková skvělá herečka. Možná lepší než Feral Streaková!“ diví se Rebecca.

„V tuhle chvíli nikdo z nás nedokáže s jistotou říct, jestli slečna Křidélková zhyponotizování

Monster High zorganizovala, nebo jestli byla jen jednou z mnoha obětí. Musíme mít proto oči na stopkách. Smíme je zavírat jenom během spánku, nebo kdyby se nám k hlavě řítilo něco nebezpečně ostrého,“ vykládá Rochelle vážně a Venus s Robeccou se potutelně usmívají.

„Ahoj ghúlky, koukám, že jste si přivstaly. Ranní ptáče dál doskáče, co?“ zavolá na ně svým monstralským přízvukem ležérně oblečená mořská příšera Lagoona Blueová. V patách má svého kluka Gila Webbera.

„Lagoono, Gile!“ vykřiknou Venus, Rebecca a Rochelle nadšeně. Konečně se blíží začátek školního dne.

„Bré ráno, ghúlky!“ odpoví Lagoona vesele. „Hele, Venus, dostala jsi můj e-mail o té ropné havárii?“

„Jo, ti bezohlední blbci mi fakt pijou krev! Nejradši bych je všechny do jednoho poprášila svým pylem!“ vykládá popuzeně Venus a představuje

si, jak by stačilo použít přesvědčovací pyl a chamtiví ropní magnáti by se o oceány hned starali líp.

„*Bu-la-la*, Venus,“ vloží se do rozhovoru Rochelle. „Neměla by ses takhle rozčilovat. Jsi celá červená, což rozhodně není zdravá barva pro někoho, kdo má být zelený.“

„Rochelle má pravdu, Venus. Životnímu prostředí nejméně pomůžeme tím, že zůstaneme v klidu a poplujeme s proudem,“ přikyvuje souhlasně Lagoona. Pak s Gilem splynou s houfem zombíků, kteří se pomalu plouží ke vstupním dveřím Monster High.

„Pěkný účes, Rochelle!“ pochválí chrliččin drdol vlkodlačice s hustou lesklou hřívou a lehkým elegantním krokem projde kolem trojice ghúlek.

„*Merci bu-coup*, Clawdeen,“ Rochelle se červená a pyšně si upravuje svůj drdol omotaný lesklým žlutým šátkem.

„Páni, stihly jste si Clawdeen prohlídnout? Ty vlasy, to oblečení a ty zářivě bílé tesáky – dokonalost sama, je to fakt kočka,“ básní Rebecca a obdivně pozoruje vzdalující se ghúlku s fialovými šněrovacími botami na klínku.

„Někdo tady mluvil o *tesácích*?“ mrkne na ně šibalsky Draculaura, dcera Dráculy.

Bledá upírka s černými vlasy protkanými růžovými proužky sevře ve svých bezchybně namalovaných rtech brčko a upije ze železného koktejlu. Draculaura je vegetariánka, takže jí nezbyvá než do svého jídelníčku zařadit koktejly, které obsahují hodně železa. Naštěstí už se je dávno naučila pít tak, aby si při tom nesmyla rtěnku.

„Ahoj Draculauro!“ pozdraví ji hlasitě Rebecca a Venus s Rochelle na upírku zamávají.

„Ghúlky, ráda bych s vámi chvíli klábosila, ale tohle slunce upírům vůbec nesvědčí,“ omlouvá se Draculaura a mhouří oči před prudkým světlem.

„Ani mi o tom nemluv. Šrouby se mi z toho hor-ka úplně rozpalují,“ posteskuje si svěže mátově zelená Frankie Steinová, dcera Frankensteina, a vynoří se za vlkodlakem, který právě prochází kolem.

„Páni, Frankie, máš moc pěkný stehy,“ zašvitoří Draculaura pochvalně.

„Díky. Strávila jsem šitím celou noc, ale chtěla jsem první den ve škole vypadat fakt voltážově,“

odpoví Frankie a společně s Draculaou vyrazí ke vstupním dveřím Monster High.

„Ta nám tady chyběla,“ zamumlá Venus otráveně. „Připravte si poklony. Královna se blíží.“

Cleo de Nileová je ve svých lesklých zlatých obvazech a čelence poseté třpytivými drahokamy opravdu nepřehlédnutelná. Těsně za ní navíc kráčí její pohledný kluk Deuce Gorgon. Jejich vztah je nezvratným důkazem toho, že protiklady se opravdu přitahují. Zatímco Cleo je mírně řečeno náročná a panovačná, Deuce je pohodář, který všechno bere s klidem.

„Ahoj Rochelle,“ pozdraví chrličku s úsměvem Deuce. Rochelle se okamžitě začervená a v břiše jí začne poletovat hejno motýlků. „Robecco, Venus, jak se máte, ghúlky?“

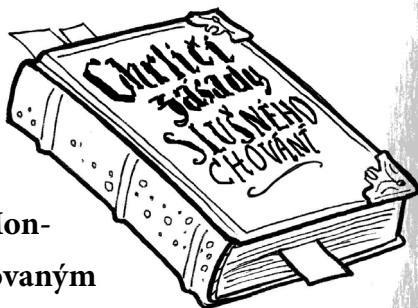
„Deuci? Ještě chvílku na tomhle slunci a bude ze mě roštěnka. I když já vlastně roštěnka už jsem,“ přeruší ho Cleo, chytne ho za ruku a táhne ho za sebou. „Musíme rychle dovnitř, jinak se mi odlepí řasy.“

Sotva Cleo s Deucem zmizí z doslechu, Venus se s významným pohledem a nadzvednutým obočím otočí k Rochelle. „Rozbušilo se ti srdce?“

„Moc dobře víš, že s Garrottem DuRoquem už nechodím. To ale nic nemění na tom, že Cleo a Deuce jsou zatím ještě pořád pár a podle Chrlíčích zásad slušného chování –“

„Škoda slov. Je nám jasný, co chceš říct,“ odbude ji Venus. Vzápětí zahlédne uhlazenou oranžovou vlkokočku, celá ztuhne a šlahouny se kolem ní začnou divoce vlnit.

K bráně se loudá nejproblematičtější studentka na Monster High: vlkokočka s pruhovaným obličejem a špičatýma ušima, Toralei Stripeová.

„To byla Cleo?“ vrní Toralei tónem, který v sobě snoubí opovržení a pohrdání, a odhrne si z čela hustou patku, která jí padá do tmavě oranžové skvrnky kolem levého oka. „Zdalo se mi, že tady něco páchne.“

„Cleo je odbornice na parfémy. Říká se, že na každý den v týdnu má připravenou jinou vůni,“ ozve se Rebecca. „Strašně mě mrzí, že já voňavky používat nemůžu. Ta moje pára každý parfém hned smyje.“

„Měla jsem na mysli spíš pach něčeho zkaženého, čemu vypršelo datum spotřeby,“ opraví Robeccu Toralei. „No tak, ghúlky, vážně jste tak hloupý? Mumie jsou shnilé.“

„Z těch jejích poznámek je mi fakt na zvadnutí,“ mumlá si Venus pro sebe. Vyjadřování téhle vlkokočky ji evidentně zaskočilo.

„Toralei, jako chrlička mám za povinnost opravovat nepřesné informace, a proto musím uvést to, co jsi řekla, na pravou míru. Mumie jsou zachovalé a ne shnilé. Jednoduše řečeno, Cleo ani nehnije, ani se nerozkládá,“ vysvětluje Rochelle a tváří se, jako kdyby to byla ta nejjasnější věc pod sluncem.

Toralei přimhouří oči a pomalu si chrličku prohlíží. Neuniknou jí Rochelliny stříbrné lodičky s otevřenou špičkou ani její lesklé narůžovělé vlasy.

„Aha, už to chápu,“ zasyčí opovržlivě vlkokočka. „Ty ses jako slečna Kindergrubberová oblékla *schválně*. Musím uznat, že ten šátek se ti k tomu skvěle hodí.“

Rochelle se zděsí a zahanbeně sklopí pohled. Toralei spokojeně zastříhá špičatýma ušima. Je to

takový její zvyk. Dělá to pokaždé, když se jí podaří nějakou příšeru ponížit.

„Ježkovy voči! To bylo snad ještě divnější, než kdyby maraton vyhrála želva,“ zašeptá Rebecca, jakmile je Toralei se samolibým úsměvem opustí.

„O čem to mluvíš? Vždycky je taková,“ odsekne Venus nechápavě.

„Nemyslím Toralei, ale to, jak se všichni chovají normálně, jako kdyby úplně zapomněli, že je nedávno někdo zhyponotizoval!“

„Robecco, víš, že máš vlastně pravdu,“ přikývne Venus souhlasně a zabloudí pohledem k davu studentů, který míří ke vstupním dveřím Monster High. „Koukněte se na ně – zombíci, vlkodlaci, upíři – všichni jsou úplně v klidu, vůbec nic je netrápí.“

„To je pravda, ale neměli bychom zapomínat, že ostatní si zhyponotizování školy nepamatují tak dobře jako my. Byli celí omámení. Snadno celou tu příhodu pustí z hlavy, když ji nemají v živé paměti,“ prohlásí Rochelle vážně.

„Jo, pustí ji z hlavy, ale co bude dál?“ bojí se Venus. „Co když nás čeká něco ještě mnohem horšího?“

KAPITOLA druhá

nezaměnitelný pach nakládaného zeli a potu všem prozradí příchod trollů. Tihle zavalití boubelatí tvorové jsou sice proslulí svými schopnostmi kontrolovat chodby, ale ještě známější jsou svým odporem k hygieně. Šíří kolem sebe tak odporný zkažený puch, který se line hlavně z jejich dlouhých, mastných vlasů, že všechna kadeřnictví ve městě si do výloh vyvěsila cedulky s nápisem TROLLY NESTŘÍHÁME. Starším ročníkům sice takový přístup připomíná časy, kdy se s příšerami zacházelo podle druhu, ale kadeřníkům to nikdo nemůže mít za zlé. Vždyť trollové si vlasy myjí jednou, ve výjimečných případech, když mají domluvené ran-

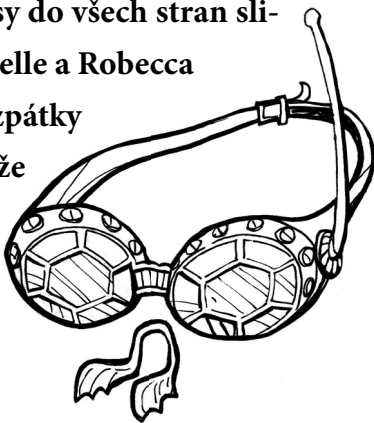
de s někým jiným než s trollem, dvakrát ročně.

„Proč vy nebýt ve škole?“ zabručí na Robeccu, Rochelle a Venus baculatý troll s obličejem pose-
tým bedáky nejrůznějších tvarů a velikostí a s ne-
bezpečně špinavými nehty.

„Fuj, na trollí odér fakt jen tak něco nemá,“ za-
mumlá tiše Venus.

„Promiňte, ale vzhledem k tomu, že ještě ne-
zvonilo, není naší povinností zdržovat se uvnitř
školy,“ odpoví Rochelle zdvořile.

Těsně za baculatým trollem stojí jeho stejně
špinavý kumpán, kterému navíc při každém chr-
čivém nádechu odletují z pusy do všech stran sli-
ny. Když si toho Venus, Rochelle a Rebecca
všimnou, udělají velký krok zpátky
a v duchu si poznamenají, že
by si co nejdřív měly pořídit
kolíčky na nos a ochranné
brýle.

Vtom se objeví ředitel-
ka Krváková, proslulá svou
sundavací kšticí havraních vlasů. „Zdravím vás,

ghůlky!“ volá na ně z dálky. „Vítejte zpátky! Ráda vás vidím, a dokonce si vás i pamatuji!“

„Chcete tím říct, že už netrpíte syndromem pomatené mysli?“ zeptá se Rebecca vesele.

„Odpověď si vezmu na starost já, nedospělé stvoření,“ vyštěkne slečna Sue Namiová, děszástupkyně ředitelky Krvákové, a hrne se ke skupince. „Ředitelce Krvákové se sice vrátila paměť, ale stále platí, že se velice snadno rozptýlí. Každý přece ví, že zásah bleskem není jen tak.“

„Je ale všeobecně známo, že blesk nikoho nezásáhne dvakrát,“ dodá ředitelka Krváková, roztáhne své plné růžové rty, odhalí zuby a vykouzlí na tváři úsměv.

„Při vší úctě, paní ředitelko, to není pravda,“ ozve se Rochelle. „Blesk může zasáhnout tutéž osobu dvakrát. Už se to několikrát stalo. Ze statistického hlediska je sice pravděpodobnost takového zásahu malá, ale přesto existuje.“

Rebecca a Venus se na sebe pobaveně podívají. Jejich chrličí kamarádka má nutkavou potřebu ostatní neustále opravovat. Vtom jim na obličej

přistanou kapky vody. Věčně zavodněná slečna Sue Namiová se otřese jako pes. Připomíná dlouhosrstého retrievera, který právě vylezl z vody. Vrtí svým mohutným tělem, aby zabránila potopě. Odpouštět vodu je pro ni tak důležité, že tenhle manévr opakuje k nelibosti svého okolí nejméně třikrát za hodinu.

„Ghúlky, proč už nejste vevnitř? Určitě nechcete hned první školní den přijít pozdě,“ radí jim ředitelka Krváková a z obličeje pokrytého několika vrstvami líčidla si utírá kapky vody.

„My ale nemůžeme jít dovnitř, dokud nedorazí Rochelliny kamarádky Jinafire a Skelita. Rochelle jim totiž slíbila, že je provede po škole, když jsou tady nové,“ vysvětluje Rebecca. Penny a poprskaný troll mezitím zkouší, kdo vydrží na toho druhého déle zírat. Mechanický tučňák po chvilce snadno zvítězí.

„Nedospělá stvoření, zdá se mi, že se řídíte nepřesnými informacemi. Jinafire Longová, dračice z Fanghaie, a Skelita Calaverasová, *calaca* z Hexica, dorazily na kolej už včera v pozdních nočních

hodinách, načež jsem jim přidělila komnatu strachu a prachu.“

Venus při těch slovech začne šimrat v nose a musí se držet, aby svůj přesvědčovací pyl udržela na uzdě. Robeccu oznámení slečny Sue Namiové podráždí natolik, že jí z uší začnou stoupat obláčky páry o velikosti golfových míčků. Rochelle vycítí, jak jsou její ghúlmošky špatně naladěné, a ve snaze vyhnout se jejich vyčítavým pohledům, sklopí oči.

„*Je ne comprends pas!* Vždyť jsme byly domluvené. Měla jsem je provést po škole!“ brání se Rochelle a svými pěstěnými nehty nervózně ťuká do železné brány.

„Rochelle, nechci být otravná, ale nechceš nám povědět, co přesně ti holky řekly?“ vyzve chrličku Rebecca, když se jí podaří zastavit páru tryskající z uší.

„Když jsme si na strašletišti řekly *au revoir*, tvrdily mi, jak jsou rády, že jim někdo ukáže, jak to na Monster High chodí.“

„A?“ dožaduje se Venus pokračování a netváří se přitom moc přátelsky.

„A protože je logické, že ze všeho nejdřív si budou chtít prohlédnout školu, čekáme na ně trpělivě hned u brány,“ vysvětluje Rochelle svým typickým vyrovnaným tónem.

„Rochelle, nechci se tě dotknout, ale...“ špitne Rebecca.

„Robecco, nech to na mně. Já to klidně řeknu na rovinu a v tomhle případě si to možná dokonce užiju,“ skočí jí do řeči Venus a otočí se k Rochelle.

„To přece není žádná *domluva*. Nikdo by takový rozhovor za domluvu nepovažoval. Ani Jinafire, ani Skelita, ani já, a ani Rebecca. A víš proč? Protože to žádná domluva prostě není!“ láteří zelená Venus a vztekle podupává kozačkami.

„Nedospělá stvoření, nevím, jestli se vám to vykouřilo z paměti, nebo si neumíte přečíst nápis nalevo od vás, ale poflakovat se na místě je přísně zakázáno,“ osopí se na ghúlky slečna Sue Namiová.

„Tohle je dokonalá ukázka toho, proč jsem slečnu Sue Namiovou zaměstnala. Nic pro ni není tak důležité jako pravidla!“ raduje se ředitelka Krváková a mávne na ghúlky, aby s ní vyrazily ke škole.

Při pohledu na fialovou šachovnicovou podlahu a na růžové skříňky ve tvaru rakví zaplaví Robeccu, Rochelle i Venus hřejivý pocit, jako by se vracely domů. Na rozdíl od minulého pololetí teď už vědí, co je na Monster High čeká. Nepřekvapí je už ani velký náhrobek, který studentům připomíná, že se ve škole nesmí výt, pouštět chlupy, šroubovat si končetiny a budít netopýry spící na chodbách.

„Jsem ráda, že jsme zpátky,“ usmívá se Venus, když vidí, jak se to na chodbě hemží všemi možnými druhy příšer.

„Já taky a doufám, že to tak zůstane,“ dodá Rochelle a vezme Rouxe do náruče, aby se malý gryf nemusel davem příšerek proplétat sám.

Mezi vším tím štěbetáním a chichotáním upoutá pozornost tří ghúlek monotónní, bezbarvý hlas, který nepatří nikomu jinému než věčně smutnému panu Smrťákovi.

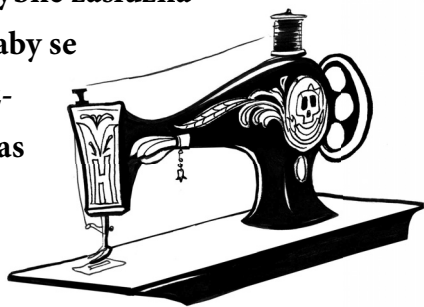
„Nebudu se zlobit, když se mi při rozhovoru

nebudete dívat do očí. Při pohledu na můj vyzáb-
lý obličej již nejedna příšera, včetně mě, propadla
depresi. Raději jsem všechna svá zrcadla daroval
Cleo de Nileové, která si na rozdíl ode mě pro-
hlížení svého odrazu v zrcadle vysloveně užívá,
stěžuje si zachmuřený výchovný poradce dýňové
hlavě, která vedle něj hopká po chodbě.

„Rochelle, pořád ještě máš v plánu pokračovat
v oživování šatníku pana Smrtáka?“ ptá se Venus
a nespouští ze skleslého kostlivce v hnědých bo-
tách oči.

„Bohužel jsem se doslechla, že monsieur Smr-
ták má smutnění v kostech. Pomáhat někomu stát
se lepší příšerou je nepochybně záslužná
činnost, ale nutit někoho, aby se
úplně změnil, záslužné roz-
hodně není,“ uvažuje nahlas
Rochelle a láskyplně hladí
Rouxu po hlavě.

„Podle mě o tvém cha-
rakteru hodně vypovídá
už to, že ses mu vůbec snažila pomoci,“ utěšuje ji

Venus. „Navíc si pan Smrták díky tobě přišel na parádní oblek.“

„*C'est vrai*, Frankie a Clawdeen jsou *fantésáktique*, když dokázaly ušít takový oblek,“ souhlasí Rochelle.

„Jenom mě mrzí, že pan Smrták ho měl poprvé na sobě, zrovna když šel na rande s tou dračicí, která pobláznila celou školu.“

„Venus, sice sdílím tvé podezření vůči madam Křidélkové, ale nezapomínej, že nemáme vůbec žádné důkazy o tom, že to byla ona,“ napomíná svou kamarádku Rochelle. „Počkáme a uvidíme. Nic jiného nám nezbývá...“

„Počkáme a uvidíme?“ zeptá se Rebecca nervózně. „To je náš plán?“

Rochelle s Venus pokrčí rameny.

„To je náš plán,“ zopakuje Venus.

KAPITOLA třetí

Robecca, Rochelle a Venus procházejí hlavní chodbou, když Robeccu udeří do jejího malého měděného nosíku vůně kvalitního oleje. Okamžitě si vzpomene, že její mechanický tučňák potřebuje opravit křídlo.

„Ghúlky, musím skočit do Šroubků a rourek, aby tam Pennymu vyměnili olej,“ křikne Robecca za Venus s Rochelle, které si davem neohroženě razí cestu ke koleji.

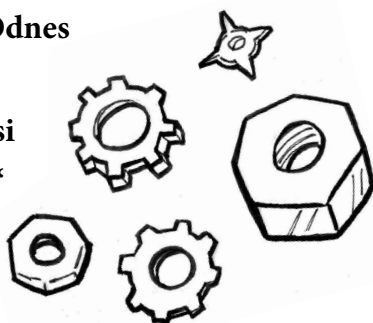
V servisní dílně na Monster High, známé pod názvem Šroubky a rourky, dokážou opravit každou mechanickou součástku. Dílna, jejíž stěny jsou vyrobené z nerezavějící oceli, je plná zdvihacích plošin, mazacích strojů a takového množství olejů,

že se jim nevyrovná ani počet salátových zálivek, které nabízejí v té nejlepší restauraci. Rebecca vrazí do několika přístrojů, převrhne plechovku se šroubky, nejméně třikrát vykřikne „Jejda!“ a teprve pak se ze zadní místnosti vynoří dobře promazaná mechanická příšera, která má na těle stříbrné pláty a špinavou pracovní kombinézu.

„S čím ti mohu pomoci?“ ptá se starý muž poháněný píсты a rýpe se přitom hřebíkem v zubech.

„Pane Borgu, mému mechanickému tučňákovi Pennymu vrže levé křídlo. Mně to sice nevadí, ale vidím na něm, že jeho to přivádí k šílenství. Určitě vám nemusím vysvětlovat, že šílenství ptákům rozhodně nesvědčí.“

„Můžeš mi říkat Side. Odnes toho svého prcka k mazacímu stroji číslo sedm, já si mezitím dojdu pro brýle,“ odpoví starý příšerák klidně. „Za pár minut bude tvůj tučňák zase fit.“

Robecca poslušně odnese Pennyho k mazacímu

stroji číslo sedm, popláca ho po hlavě a vyrazí na průzkum dílny. Za tu dobu, co byla rozebraná, se objevilo takových vymožeností, že sotva dokáže udržet zvědavost na uzdě.

Začne si pohrávat s lesklou kovovou součástí, ale vzápětí se zarazí. Zaplaví ji dobře známý pocit. Touhle dobou už měla být někde jinde. Sice netuší kde, ale naprosto jistě ví, že je to tak. Každým coulem svého těla pokrytého měděnými pláty cítí, že přijde pozdě. Bezmyšlenkovitě se vyřítí ze Šroubků a rourek a znovu přitom úplně zapomene na Pennyho.

Rochelle a Venus se úspěšně propletou přeplněnými chodbami a konečně dorazí k rozvrzanému růžovému točitému schodišti, které vede k jejich ložnici. Rochelle sice na první pohled vypadá štíhle a mrštně jako každá jiná příšera, ale jakmile vkročí na první schod, její těžké granitové tělo se nezapře.

„*Bu-la-la!* Nemůžu uvěřit tomu, že tohle schodiště neopravili. Vůbec bych se nedivila, kdyby porušovalo nejméně dvacet bezpečnostních pravidel, o pravidle dobrého vkusu ani nemluvě,“ stěžuje si Rochelle Venus, když slyší, jak pod ní železné schody úpí.

„Ale no tak, Rochelle, obě víme, o co tady ve skutečnosti jde. Vadí ti, že se schody při každém tvém kroku prohýbají,“ usmívá se Venus šibalsky.

„Vůbec si neumíš představit, jaké to je, když jsi vytesaná z kamene. Všechno pode mnou vrže a skřípe. To ti příliš sebevědomí nepřidá,“ lamentuje Rochelle a zdolá poslední schod. „*Regardez!* Pavučina je ještě strašůžasnější než před pololetními prázdninami.“

Pavučinový závoj, který zdobí začátek chodby vedoucí k ložnicím, má na svědomí skupinka pavouků velkých jako dlaň. Závoj vždycky vypadal působivě, ale tentokrát je mnohem přepychovější a okázalejší než kdy dřív.

„Není divu, že vypadá tak dobře. Na chodbě teď žije dvakrát víc pavouků než minulé pololetí,“

ozve se Rebecca, doběhne posledních pár schodů a dožene svoje spolubydlící.

„To se mi ulevilo! Bála jsem se, že jsem měla Kousala na chodbě víc hlídat, jestli víte, jak to myslím,“ raduje se Venus a vesele se přitom culí na svou mucholapku.

„Samozřejmě že víme, jak to myslíš. Z tvých slov je celkem zřejmé, že Kousal si během minulého pololetí na zdejší pavoučí populaci pořádně pochutnal,“ vysvětluje Rochelle vážně a Venus se neubrání úsměvu.

Cestou do svého pokoje potkají spoustu známých tváří. Jsou mezi nimi i dvojčata Rose a Blanche Van Sangreovy – upírky s cikánskými kořeny, které ze všeho nejraději usínají v cizích postelích.

„Blanche, hele, támhle jsou ty ghúlky, co si nás pořád pletou,“ ušklíbne se Rose a obě sestry se zastaví uprostřed chodby a nepřátelsky civí na Robeccu, Rochelle a Venus.

„Jste snad slepý, nebo co? Moje tesáky jsou zářivější,“ vzteká se Rose.

„A moje vlasy jsou lesklejší!“ vykřikne neobvykle hlasitě Blanche.

„Ty jo, koukám, že jste ještě mnohem divnější a protivnější, než jste byly,“ poznamená Venus a s Robeccou a Rochelle v patách projde kolem bleďých ghúlek.

„Jděte nám z cesty, máme se hezky.

Dnes je prima den, jupí jupí jej!“ prozpěvují si z plných plic dýňové hlavy Sam, Marvin a James, hopkají chodbou a každý z nich za sebou na vořítku táhne ochočenou žábu.

„Možná si dýňové hlavy myslí, že žijou v muzikálu. Tím by se to jejich věčné skřehotání dalo vysvětlit, ne?“ uvažuje Rebecca nahlas.

„To bych neřekla. Podle mě se prostě jenom vyžívají v otravování ostatních,“ okomentuje dýňové hlavy Venus. Vtom Rochelle spráskne ruce a pospíchá na druhý konec chodby.

„*Bu-jour*, Skelito! Jinafire!“ švitoří nadšeně a obě ghúlky, které na Monster High stráví své první pololetí, pevně obejmou.

Skelita miluje Den mrtvých a podle toho se také obléká. Má na sobě zajímavou kombinaci tradičního a moderního oblečení. Její dlouhé černo-oranžové vlasy dokonale ladí s barevnými očními stíny a pestrobarevnou minisukní. Elegantně vymóděná je i dlouhoocasá Jinafire. Má zlatavou kůži a zelené vlasy s tmavě černými proužky si ozdobila květovanou čelenkou.

„Tohle jsou moje ghúlmošky Rebecca a Venus. A tohle jsou moje kamarádky Skelita a Jinafire,“ seznámí ghúlky Rochelle.

„Ahoj, vítejte na Monster High,“ řekne Venus přátelsky. „Určitě se vám tady bude líbit. Na Monster High se budete mít jako prasata v žitě – aspoň většinou to tak bude...“ skočí jí do řeči Rebecca.

„Ano, a abyste si nemyslely, žádná prasata na Monster High ve skutečnosti nechováme,“ dodá Rochelle vážně, což Skelita i Jinafire ocení milým úsměvem.

„*Hola chicas. ¿Que tal?*“ zeptá se s nehraným zájmem Skelita.

„*Ni hao,*“ připojí se k pozdravům Jinafire a lehce skloní hlavu. „Už teď se mi tady líbí. Všichni studenti jsou moc milí.“

„*Sí, sí!* Tříhlavý Freddie, Henry Hunchback, Hoodude Voodoo, dýňové hlavy, všichni jsou *estupendos,*“ rozplývá se Skelita nadšeně.

„Musím se přiznat, že Hoodude mi dělá trochu starosti. Je celý paf z ghúlky, která se jmenuje Frankie Steinová,“ svěří se jim Jinafire. „Nemyslím si, že to je *jiankang,* jak vy říkáte zdravé, milovat někoho, kdo vaše city neopětuje.“

Hoodude, panáček vúdú v životní velikosti, s knoflíky místo očí a jehlicemi trčícími z různých míst látkového těla, je šíleně zamilovaný do Frankie Steinové. Není divu, vždyť to ona ho stvořila.

„Neopětovaná láska je šílená ztráta času,“ souhlasí s Jinafire Venus.

„Fuj! Čas! Tohle slovo fakt nemám ráda,“ povzdechne si Rebecca a očima bloudí po zemi. „No

potěš koště! Jak je možné, že jsem Pennyho ztratila tak rychle!“

„Neztratila jsi ho,“ přeruší ji tichý hlas. „Jenom jsi ho zapomněla ve Šroubcích a rourkách.“ Za Robeccou nesměle přešlapuje Cy Clops, neuvěřitelně hodný jednooký kluk, a v náruči drží Pennyho.

„Jé, děkuju ti, Cyi! Zase jsi mě zachránil,“ švitoří Rebecca potěšeně a svou zahřátou měděnou rukou vezme kyklopa kolem ramen. Vzápětí ho ale rychle pustí. „Počkej, co jsi vlastně dělal ve Šroubcích a rourkách? Ty přece žádné mechanické součástky nemáš, nebo aspoň minulé pololetí jsi žádné neměl. Jejda, stalo se ti něco? Měl jsi nehodu? To je hrozný! Tím samozřejmě nechci říct, že nasazení mechanické součástky znamená konec světa –“

„Ale ne, nic se mi nestalo. Hledal jsem tam tebe,“ skočí jí tiše do řeči Cy. „Ale teď už musím jít.“

Bez dalšího slova se kyklop rozeběhne na opačný konec chodby.

„*Mi abuela* vždycky říkávala, že stydlíni jsou

nejlepší,“ mrkne šibalsky Skelita na Robeccu, která se jen nesměle culí.

Po chvílce mladá hexická ghúlka šťouchne do Jinafire a ukáže na hodinky.

„Moc se omlouváme, ale budeme vás muset se Skelitou opustit. Máme totiž schůzku se slečnou Sue Namiovou ohledně našich skříněk. S potěšením jsem si všimla, že jsou růžové,“ oznámí jim Jinafire a zdvořile kývne. „*Zàijiàn*. Mějte se.“

„*Adios*,“ rozloučí se Skelita přátelsky.

Sotva nové ghúlky zmizí z dohledu, Robecce, Rochelle a Venus se naskytne krásná podívaná. Slečna Křidélková je ve svém fialovém kalhotovém kostýmku, se závratně vysokými podpatky, náhrdelníkem z tesáků vykládaným perlami a s bezchybně načesanými rudými vlasy nepřehlédnutelná.

„Zdravím vás, studentky, nebo bych vám měla říkat spíš spolubydlící?“ zasyčí slečna Křidélková tiše.

„*Pardonnez-moi*, madam Křidélková? Co jste to říkala?“ zpovídá křehkou dračici Rochelle.

„Po všem, co se minulé pololetí stalo, jsem si říkala, že bude nejlepší, když budu bydlet v areálu školy. Shodou okolností mi přiřadili pokoj, který sousedí s tím vaším, ghůlky...“

KAPITOLA čtvrtá

Úvodní shromáždění, kterého se účastní ředitelka Krváková, slečna Sue Namiová a všichni učitelé, není ničím zvláštní, přesto je ale hodně neobvyklé. Řeší se naprosto běžné rutinní záležitosti jako vyučovací hodiny, společenské aktivity a podobné činnosti. Na tom není nic divného, je ale neuvěřitelné a téměř nepochopitelné, že za celou dobu se nikdo ani slovem nezmíní o událostech z minulého pololetí. Všichni se tváří, jako by Monster High nikdo nikdy nezhyponotizoval.

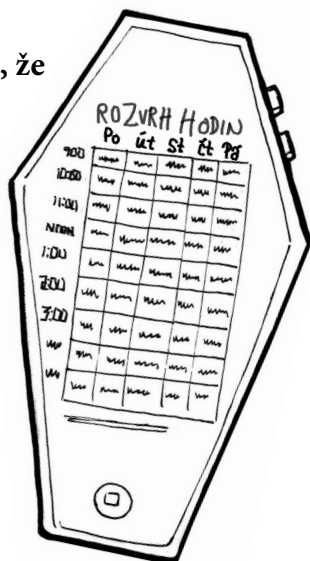
Poté, co slečna Sue Namiová shromáždění několika strohými větami ukončí, ghúlký i kluci se vyhrnou na chodbu, nedočkavě vytáhnou z kapes své iRakve a čekají na e-mail s rozvrhem.

„Musím říct, že ředitelka Krváková má můj obdiv za to, že neholduje papírovým rozvrhům. Proč zabíjet stromy, když stačí poslat e-mail?“ poučuje ostatní Venus a sleduje přitom svou zářivě růžovou iRakev.

„To máš pravdu, ale pochybuji, že to ředitelka Krváková dělá, aby chránila životní prostředí. Je mnohem pravděpodobnější, že ji od papírových rozvrhů odradila představa, že bude zavalená tolika papíry. Navíc ještě pořád trpí syndromem pomatené mysli,“ dumá Rochelle nahlas.

„Půjčíte mi vaše iRakve, prosím?“ požádá své kamarádky Rebecca a vytrhne jim telefony z rukou.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že než tě rozebrali, všechny dopisy jsi psala na psacím stroji a posílala je přes poštovního netopýra,“ diví se Venus a nevěřicně kroutí hlavou.

„Venus, netopýři totiž ovládají cosi, čemu se říká echolokace. Pomocí zvukových vln dokážou identifikovat, kde se nacházejí věci i zvířata. Jsou to velice zdatní navigátoři,“ pustí se do obhajování netopýřů Rochelle a Venus jen tázavě nadzvedne obočí.

„No dobře, ale musíš uznat, že tahat s sebou těžký psací stroj je trochu otrava,“ nevzdává se. Rebecca mezitím začne na rakvích porovnávat rozvrhy.

„Ježkovy voči! Máme úplně stejný rozvrh. Teda skoro stejný. Já mam místo tělesné děsvýchovy skřípot.“

„Fakt skvělý, děsvýchovák s trenérem Igorem,“ ušklíbne se Venus a otráveně si povzdychne.

„Možná by nebylo úplně od věci pořídit si špunty do uší. Trenér Igor má tu svou píšťalku hrozně rád,“ poradí jí Rochelle, když vtom se ozve první zvonění nového pololetí a vyruší většinu netopýřů, kteří pospávají u stropu, takže pobouřeně začnou mávat křídly. Netopýři jsou známí svými citlivými ušima a zvonění jim nikdy nepřiřostlo k srdci. Obzvlášť nepříjemné je po dlouhých prázdninách, kdy byl ve škole klid.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.